

Monori Katolikus Értesítő

Az ősz ebben az évben kegyes volt hozzánk. Szép, kedves időszak, amikor a természet „átöltözik”. A falevelek hullása az elmúlásra is emlékeztet bennünket. A temetőben megállunk szeretteink sírjánál. Olyanok ők, mint a fáknak a gyökerek. Belőlük táplálkozunk, beléjük kapaszkodunk. Megállunk a szentjeink előtt is, ők győzelmesen futották végig az előttük álló pályát. Példájukkal, imájukkal előttünk járnak. Legyenek mindennapos társaink.

Egy szál gyertya az örök világossághoz

Kislány koromban mindig nagy örömmel készültem a szüleimmel halottak napjának előestéjén a temetőbe. Ismeretlen nagyszüleim sírjához mentünk, a gyász még nem érintett meg, csak a temető varázslatos hangulata.

A felázott avar és a krizantémok fanyar-édes illata, a levegő csípőssége, a szüleim jelenlétéből fakadó biztonságérzet, a sok apró, hunyorgó gyertyaláng szépsége, semmivel össze nem hasonlítható élménnyé állt össze.

Szerettem figyelni a felnőtteket. Ahogy a rég nem látott ismerősök megörültek egymásnak, ahogy a halottaikat felemlegetve érzékenyültek, ahogy aztán valamiképpen mindig az élőkre terelődött a szó, és érzékelhetően oldódott a bánat

Mi is kicsit emelkedett hangulatban mentünk haza, hogy otthon a távoli halottaink emlékére is meggyújtsuk a gyertyákat. Máig emlékszem szüleim szép, komoly, elgondolkodó arcára, ahogy a gyertyák lángjait nézték az ablakban.

Később már én vittem gyermekeimet halottak napján a temetőbe. Ők is ragaszkodnak az ünnephez. Természetesnek is gondoltam, hogy az ő gyermekeik,

és azok gyermekei is kimennek majd minden évben, gyertyát gyújtani. Elbeszélgetni az élőkkel a holtakról, elgondolkodni életről, halálról.

De alábbhagyott bennem a bizonyosság, megtudván, hogy környékünk sok iskolájában a tanárok már elkezdték szervezni halottak napjára a Halloween partit. Felderengtek előttem leendő unokáim, akik tökbabák és diszkolámpák között mulatoznak majd ezen a napon, és nem volt kedvemre való ez a látvány.

Nem a Halloweennel van a gondom. Sőt, nagyon tisztetem a skótokat, hogy őseik ünnepi szokásait megtartották évszázadokon át. (Bár abban nem vagyok biztos, hogy akkor is ilyen lelkesen átvettük volna, ha megmarad csak a skótok ünnepének, és nem amerikai közvetítéssel kerül hozzánk.) A gondom az, hogy miért kell egy saját hagyományokkal rendelkező ünnepünket felváltani egy olyanra, amely teljesen idegen a mi kultúránktól.

Megértem én, hogy az amerikaiak szívesen átvették ezt az ünnepet, ami a mi ünnepeink közül leginkább a Luca napra és a farsangra hasonlít. A halál, a gyász, a szomorúság tagadása tökéletesen megfelelt egy olyan társadalomban, ahol az erő, a szépség, a fiatalság, az egészségesség, az állandó vidámság a fő erények, mint a sikeresség jelképei. Ott titkolni kell mindent, ami ezekkel ellentétes.

Nálunk azonban, szinte napjainkig, otthon születtek és otthon haltak meg az emberek. Mire egy gyerek felnőtt, addig a családban lezajlott néhány szülés és történt 1-2 haláleset. Nemhogy eszébe sem jutott senkinek tagadni a halált, de mindenki elfogadta, mint az élet szomorú, de törvényszerű velejáróját. Meg is adták a módját a meghalásnak, a gyásznak, a halottakra való emlékezésnek

Nem számúzték a haldoklót kórházi csövek és idegen emberek közé. Így annak legtöbbször volt alkalmuk elrendeznie dolgait a földiekkel és az égiekkel, elbúcsúznia szeretteitől. Ez valamelyest mérsékelte az élők feldolgozhatatlan lelkiismeret furdalását, amit valamennyien érzünk halottainkkal

szemben. A hátramaradottak ezután őszintén átadták magukat a gyászuknak, ami pontosan meghatározott rítus szerint történt. Hogy megtették végső kötelességeiket, mégpedig ugyanolyan módon, mint őseik, ez önmagában is enyhítette a gyászt. Bánatukat, veszteségüket, magányosságukat nem titkolták. Sajnálták és sajnáltatták magukat. Így a seb idővel begyógyult, elhegesedett... és örökre megmaradt a nyoma. Ellentétben napjaink gyakorlatával, amikor nem beszéljük ki magunkból a fájdalmat, aztán elgennyesedett sebeket hordozunk magunkon a saját halálunkig. A gyermekek előtt sem csináltak titkot a halálból, a gyászból, amit egyébként nem is lehet, csak a felnőttek hiszik, hogy igen. A gyermeknek is megadták a gyászoláshoz való jogot. Évszázados tapasztalatok alapján úgy zajlottak a halál körüli események, ami megfelel az emberi lélek és az élet törvényeinek.

És jutott az évből egy nap, hogy az érzelmeikhez illő komor méltósággal halottaikra emlékezzenek. Hogy elgondolkodjanak mindannyiunk közös sorsán: az életen és a halálon. Mert a halottak napja elsősorban rólunk és nekünk szól. Mint ahogy a miénk és utódainké lesz a veszteség is, ha a divatnak engedelmességgel, elcseréljük egy gondolatiságában és külsőségeiben is teljesen idegen ünnepre.

-Manulek Zsuzsanna Vasad-

Ferenc pápa: Lumen Fidei

I. A hit: találkozás Isten szeretetével

Az enciklika először is úgy beszél a hitről, mint egy találkozásról, amely Isten megelőző, minket megszólító szeretetének köszönhető. A hit az, hogy meghalljuk a Szót, Isten hangját és felelünk rá. Engedelmesen belépünk mindabba, amire hív és így megengedjük, neki, hogy beteljesítse az Ő ígéreteit.

1) Ábrahám tapasztalata

a) *Hallgatás és engedelmisség.*

A hitünkben Ábrahámot szoktuk atyánknak nevezni. Ő az, akivel Isten az elsők között személyesen kapcsolatra lépett, akit megszólított és meghívott.

Ábrahám nem látta Istent, de hallotta a hangját és felelt erre a hívó hangra, Isten szavára (vö. LF 8). Amit Isten Ábrahámnak mondott, az meghívás és ígéret volt. A meghívás arra indította Ábrahámot, hogy lépjen ki a saját kis horizontjából, hagyja el szülőföldjét, „*hogy tárujon ki egy új élet előtt. [...] A látás pedig, amellyel a hit megajándékozta Ábrahámot (ez az új fény), mindig összetartozik a megteendő lépéssel: a hit olyan mértékben 'lát', amilyen mértékben lépéseket tesz, amilyen mértékben belép az Isten szava által nyitott térbe.*” (LF 9).

Egyértelmű tehát, hogy a hitünk fénye az Isten-re hagyatkozásunkból és az engedelmisség lépései által növekszik bennünk. Ez volt Ábrahám tapasztalata is: mindent engedelmisségből tett, és ez által nyílt meg előtte minden. Útjának minden lépésénél teljesen engedi, hogy Isten vezesse.

Ragyogóan látszik ez abban a történetben, amikor Ábrahámnak és Lótnak el kell válniuk, mert a körülmények erre vezették. Ábrahám nagylelkűen Lótnak adja a választási lehetőséget. (Ter 13,9ss) „*Itt van előtted ez az egész föld: válj el tőlem kérlek! Ha te mégy balra, akkor én jobbra tartok, ha te jobbra akarsz, akkor én balra megyek! Felemelte tehát Lót a szemét és látta, hogy az egész Jordán-környék [...] mindenütt olyan bővizű, mint az Úr paradicsoma és mint Egyiptom. Lót ezért a Jordán-környékét választotta magának és keletre tért. [...] Az úr azt mondta*

Ábrahámnak, miután Lót elvált tőle: „emeld föl szemedet és arról a helyről, ahol most vagy, tekints északra és délre, keletre és nyugatra! Ezt az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak fogom adni örökre...”

Annyira nyilvánvaló ebben a szentírási részben a kétféle látás közötti különbség. Lót látása, döntése teljesen csak emberi. Az ész fényével néz, maga emeli föl a szemét és maga választja azt, amit gondol, ami bővizű és szép, és keletre megy, csak egy, szűkös irányba.

Ezzel szemben Ábrahám az Úr szavára emeli föl a szemét. Isten irányítja a tekintetét és Isten választ neki, Isten ajándékoz neki földet. A hit szemével lát és ez sokkal tágasabb teret és jövőt ígér neki. Lót csak kelet felé ment. Ábrahámnak Isten északra és délre, keletre és nyugatra minden földet megígért. Ha Isten vezet, akkor mindig sokkal tágasabb lesz minden.

Lótnak néhány év múlva el kell menekülnie Szodoma és Gomorra vidékéről és igencsak megszenvedi az ottani életet. Ábrahámnak örökre megígéri Isten a földet, ahová elvezeti.

Nagyon nem mindegy tehát, hogy hogyan hozzuk a döntéseinket. Hitünkhöz alapvetően hozzátartozik az engedelmisség. Amilyen mértékben belelépünk Isten tervébe, olyan mértékben növekszik a hitünk fénye és kezdjük el látni Isten terveit, ígéreteinek beteljesülését...

Novemberi életige:

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban” (Ef. 4.32)

A jóindulat azt jelenti, hogy a másik javát akarjuk. “Egyé válunk” a másikkal, üresen közeledünk hozzá, félretesszük az érdekeinket, az ötleteinket, az előítéleteket, amelyek elhomályosítják a látásunkat. A könyörületességen azt értjük, hogy el akarjuk fogadni a másikat olyannak, amilyen. Nem amilyennek mi szeretnénk, más jellemvonásokkal, a miénkkel egyező politikai nézetekkel és vallási

meggyőződéssel, a nekünk annyira szemet szűrő hibái vagy szokásai nélkül. Nem! Ki kell tágítani a szívünket, hogy képes legyen befogadni mindenkit, különbözőségével, korlátaival és ügyetlenségével együtt. A megbocsátás abban áll, hogy a másikat mindig újak látjuk. Ahogy a paraszat időnként meg kell mozgatni a kandallóban, hogy be ne fedje a hamu, ugyanúgy szükség van időről időre feléleszteni a kölcsönös szeretetet, és megújítani a kapcsolatainkat mindenkivel, hogy a közömbösség, a fásultság, az önzés hamuja be ne borítsa. Ennek a magatartásnak tényekben, konkrét cselekedetekben kell megnyilvánulnia. Jézus is úgy mutatta meg, mi a szeretet, hogy meggyógyította a betegeket, jóllakatta a tömegeket, halottakat támasztott fel, megmosta tanítványai lábát. Tettek és tettek: ez a szeretet.

–C.L.–

Hírek:...

Az elmúlt hónapban jól sikerült a férfi kör. Januárban majd újra találkozunk. A hit után érdeklődő felnőtteknek különböző programjaink vannak. Kéthetente hétfő este : Alapozó hittan,(áldozásra, bérmálásra készülők) Biblia óra, Mustármag imaközösség. Várjuk az érdeklődőket!

Nov.3.: Magyar Mindenszentek felvonulás

Nov.13.szerda 18.45: Irodalmi kör. Petőfi

Nov. 17.vasárnap: Betegek szentsége ...

Nov. 23. szombat : Régiós Ifjúsági Találkozó

Nov.23.szombat 16.00: Házaspárok útja

Nov.24.Krisztus Király vasárnapja

Nov.28. Egyházmegyei zsinat Nagykátán

Nov.30. szombat 14.00: adventi koszorúkötés

Novemberi szentek:

Nov.4. Borromeo Szent Károly (A papnevelés megújítója)

Nov.5. Szent Imre a magyar ifjúság védőszentje,

Nov.11. Szent Márton (Savária szülötte)

Nov.19: Árpád-házi szent Erzsébet. A szolgáló szeretet szentje.”Amit egynek tettek, Nekem ..”

Nov.22. Szent Cecília az egyházi zene védőszentje

Nov.25. Alexandriai szent Katalin

Nov.30. Szent András apostol